

Arrest

nr. 349 486 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 april 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 februari 2026 verklaarde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ingediend omwille van de medische situatie van de moeder van verzoeker ongegrond. Tegen deze beslissing, die betrekking had op verzoeker en zijn moeder, dienden zij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) Bij arrest nr. 349 441 van 30 juni 2026 verwierp de Raad dit beroep.

Op 19 februari 2026 legde de gemachtigde aan de moeder van verzoeker ook het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende zij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 349 457 van 30 juni 2026 verwierp de Raad dit beroep.

Op 19 februari 2026 legde de gemachtigde ook aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ De heer

Naam + voornaam: (...)

geboortedatum: (...)1999

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Motivatie art. 74/13

- 1. Gezins- en familieleven: beslissing geldt voor zoon en moeder*
- 2. Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen vermeld*
- 3. Gezondheidstoestand: betrokkene is niet ziek*

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“ II.1.1. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

(...)

II.1.2. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schendig inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is de moeder van de verzoekende partij ernstig ziek en kan hij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

De moeder van de verzoekende partij kreeg ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing aangaande zijn aanvraag tot medische regularisatie.

Bijgevolg werd beroep aangetekend bij de Raad dd. 13 april 2026.

II.1.3. De wet stipuleert dat de verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

De bestreden beslissing stelt:

(...)

De verzoekende partij haar moeder heeft intensieve medische opvolging nodig. Dit werd reeds naar voren gebracht in de onterecht ongegrond verklaarde medische regularisatieaanvraag. Er kan dus redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de beslissing ex art. 9ter VW aangaande de moeder niet deugdelijk is en door de Raad zal worden vernietigd.

Een gedwongen terugkeer dreigt haar dan ook bloot te stellen aan een schending van artikel 8 EVRM, aangezien het gezins- en familieleven van de verzoekende partij zou worden onderbroken indien zij met haar moeder het land zou dienen te verlaten.

Bovendien is het dan ook aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

De moeder van de verzoekende partij heeft reeds een weigering tot medische verblijfsvergunning gekregen dd. 19 februari 2026 (betekend op 12 maart 2026). Deze heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft de moeder van de verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.1.4. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op deugdelijke rechterlijke EN feitelijke motieven.

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel (onderdeel van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting), artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

De Raad moet vaststellen dat bijna het gehele betoog betrekking heeft op de medische situatie van verzoekers moeder. Echter, het voorwerp van de thans bestreden beslissing betreft enkel het feit dat verzoeker zelf het grondgebied moet verlaten. Dit bestreden bevel heeft bijgevolg niet tot gevolg dat verzoeker zijn zieke moeder het Belgisch grondgebied moet verlaten. Bijgevolg is het gehele betoog dat erop gericht is de Raad ervan te overtuigen dat de terugkeer voor verzoekers moeder naar Servië een schending

zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM niet dienstig. Ook wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu geen rekening is gehouden met de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dit laatste wat betreft de plicht om rekening te houden met de gezondheidstoestand, stelt de Raad vast dat de gemachtigde heeft gemotiveerd dat verzoeker niet ziek is. Verzoeker haalt ook geen enkel medisch element aan dat op hem betrekking heeft, noch haalt hij aan mantelzorg te moeten bieden.

Ten overvloede kan verwezen worden naar hetgeen de Raad heeft gemotiveerd in zijn arrest nr. 349 457 van 30 juni 2026 waarin hij het beroep dat verzoeker zijn moeder heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op haar betrekking had, heeft verworpen.

Hierin stelde de Raad:

“De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet betwist niet in het bezit te zijn van een geldig visum; bijgevolg beschikt zij niet over de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij volgens artikel 7 van de Vreemdelingenwet in principe een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

Bijgevolg blijkt uit het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat door verzoekster geschonden wordt geacht, dat de gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van verzoekster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze drie elementen verwijzen impliciet, doch zeker naar de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde dit expliciet heeft gedaan. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift enkel ingaat op het aspect van de gezondheidstoestand en aanvoert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de aanvraag tot medische regularisatie waaruit blijkt dat zij ziek is en niet kan terugkeren naar het land van herkomst, moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het medisch advies. De arts-adviseur heeft in het advies vastgesteld dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst kan plaatsvinden. Verzoekster heeft tegen de 9ter-beslissing, waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard, die steunt op dit advies, inderdaad een beroep ingediend bij de Raad, echter bij arrest nr. 349 441 van 30 juni 2026 heeft de Raad dit beroep verworpen. De Raad kon geen onwettigheid vaststellen in het standpunt van de gemachtigde, dat steunde op het advies van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst voor verzoekster aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is. Met haar betoog toont verzoekster niet aan waarom deze motivering onzorgvuldig zou zijn.

De Raad kan verzoekster bijgevolg niet volgen wanneer zij stelt dat de gemachtigde het bevel niet duidelijk heeft gemotiveerd en geen rekening heeft gehouden met alle elementen waarover de gemachtigde beschikte.

Verder voert verzoekster de schending aan van het artikel 3 van het EVRM.

Dit artikel luidt als volgt: (...)

De Raad kan hierbij verwijzen naar hetgeen hij in zijn arrest 349 441 van 30 juni 2026 heeft vastgesteld aangaande het beroep tegen de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf:

“Waar verzoekers stellen dat ze om de reden dat niet duidelijk is waar de noodzakelijke behandeling verkrijgbaar is, niet kunnen nagaan op welke basis de arts-adviseur en de gemachtigde menen dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad niet volgen. Zoals gezegd heeft de arts-adviseur afdoende gemotiveerd dat de nodige behandeling in Servië beschikbaar is en konden verzoekers zich dienaangaande afdoende verweren.

Verder wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”.

Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Met inbegrip van de bespreking van het tweede middel zal blijken dat de Raad van oordeel is dat de arts-adviseur op afdoende wijze ook de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling heeft onderzocht. In een dergelijke situatie is de Paposhvili-grens niet bereikt.”

Er werd bijgevolg wel degelijk afdoende rekening gehouden met de gezondheid van verzoekster. De Raad stelt bijgevolg vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, anders dan verzoekster aanvoert, wel steunt op deugdelijke juridische en feitelijke motieven wat betreft de gezondheidstoestand.

Daar waar verzoekster nog het arrest nr. 112 609 van 23 oktober 2013 van de Raad aanhaalt, heeft de Raad al herhaaldelijk in zijn arresten gemotiveerd dat dit een oud arrest betreft en ondertussen reeds lange tijd de relevante wetgeving is aangepast bij wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dermate dat verzoekster niet langer naar dit arrest in algemene vergadering kan verwijzen. Bij de voormelde wet werd immers artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoerd. Dit artikel bepaalt onder meer: “Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.” Het feit dat men na een vernietiging van een ongegrondheidsbeslissing terug zou vallen op een hangende 9ter-aanvraag, waarbij men gerechtigd is tot een voorlopig verblijfsrecht in afwachting van een nieuwe beslissing, kan dus niet langer aanleiding geven tot de nietigverklaring van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de rechtszekerheid, aangezien dit zou indruisen tegen artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast gaat verzoekster er ook verkeerdelijk van uit dat in het kader van de 9ter-procedure een ‘weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning’ werd genomen. Het betrof een ongegrondheidsbeslissing en de Raad heeft deze beslissing ook niet vernietigd, dermate dat er ook om die reden in casu geen onduidelijkheid of onzekerheid in het rechtsverkeer kan ontstaan door een eventuele vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing en het definitief worden van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het artikel 3 van het EVRM blijkt dus niet. Het enig middel is ongegrond.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, voert verzoeker enkel aan dat een gedwongen terugkeer zijn moeder dreigt bloot te stellen aan een schending van die verdragsbepaling, aangezien het gezins- en familieleven van verzoeker zou worden onderbroken als hij met zijn moeder het land moet verlaten. In de bestreden beslissing wordt aangaande het gezins- en familieleven gemotiveerd dat de beslissing geldt voor verzoeker en zijn moeder. Er blijkt inderdaad, zoals hoger aangegeven, dat de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekers moeder ook heeft verworpen. Verzoeker lijkt te doelen op een gezins- en familieleven met andere gezins- of familieleden dan zijn moeder, maar verduidelijkt op geen enkele wijze om wie dat gaat. Op deze wijze is geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, minstens ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,

C. DE GEYTER,

De griffier,

C. DE GEYTER

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. MAES